

ضمیمه ۸g: احکام نذیر و نذرها، چرا امروز قابل اجرا نیستند

این صفحه بخشی از مجموعه‌ای است که احکام خدا را بررسی می‌کند؛ احکامی که تنها زمانی قابل اطاعت بودند که معبد در اورشلیم برپا بود.

- ضمیمه ۸a: احکام خدا که به معبد نیاز دارند
- ضمیمه ۸b: قربانی‌ها – چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸c: اعیاد کتاب مقدسی – چرا هیچ‌یک از آن‌ها امروز قابل اجرا نیست
- ضمیمه ۸d: احکام طهارت – چرا بدون معبد قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸e: دهیک‌ها و نورانه‌ها – چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸f: آیین عشای ربانی – شام آخر عیسی فصح بود
- ضمیمه ۸g: احکام نذیر و نذرها – چرا امروز قابل اجرا نیستند (صفحه کنونی).
- ضمیمه ۸h: اطاعت جزئی و نمادین مرتبط با معبد
- ضمیمه ۸i: صلیب و معبد

احکام مربوط به نذرها، از جمله نذر نذیر، نشان می‌دهد که تا چه اندازه برخی از فرمان‌های تورات به نظام معبدی که خدا برقرار کرده بود وابسته‌اند. از آنجا که معبد، مذب و کهناتِ لاوی برداشته شده‌اند، این نذرها امروز قابل تکمیل نیستند. تلاش‌های معاصر برای تقلید یا «روحانی‌سازی» این نذرها – به‌ویژه نذر نذیر – اطاعت نیست، بلکه اختراع انسانی است. شریعت تعریف می‌کند که این نذرها چه هستند، چگونه آغاز می‌شوند، چگونه پایان

می‌یابند و چگونه باید در حضور خدا تکمیل شوند. بدون معبد، هیچ نذری از تورات نمی‌تواند همان‌گونه که خدا فرمان داده است به انجام برسد.

آنچه شریعت درباره نذرها فرمان داد

شریعت با نذرها نهایت جدیت را دارد. وقتی کسی برای خدا نذری می‌کرد، آن نذر به تعهدی الزام‌آور تبدیل می‌شد که باید دقیقاً همان‌گونه که وعده داده شده بود انجام می‌گرفت (اعداد ۱:۳۰-۲؛ تثنیه ۲۱:۲۳-۲۳). خدا هشدار داد که تأخیر یا کوتاهی در انجام نذر، گناه است. اما انجام نذر صرفاً درونی یا نمادین نبود — بلکه نیازمند عمل، قربانی‌ها و درگیر بودن عبادتگاه خدا بود.

بسیاری از نذرها شامل قربانی‌های شکرگزاری یا هدایای ارادی می‌شدند؛ یعنی نذر باید بر مذهب خدا، در مکانی که او برگزیده بود، به انجام می‌رسید (تثنیه ۵:۱۲-۷؛ تثنیه ۱۱:۱۲). بدون مذهب، هیچ نذری نمی‌توانست به پایان برسد.

نذر نذیر: شریعتی وابسته به معبد

نذر نذیر روشن‌ترین نمونه فرمانی است که امروز قابل انجام نیست، هرچند برخی رفتارهای ظاهری مرتبط با آن هنوز قابل تقلید است. اعداد ۶ نذر نذیر را به تفصیل شرح می‌دهد و تمایزی روشن میان نشانه‌های بیرونی جدایی و الزامات ضروری برای معتبر بودن نذر در حضور خدا قائل می‌شود.

نشانه‌های بیرونی عبارت‌اند از:

- دوری از شراب و همه فرآورده‌های انگور (اعداد ۳:۶-۴)
- بلند کردن مو و نزدن تیغ بر سر (اعداد ۵:۶)
- پرهیز از نجاست مرده (اعداد ۶:۶-۷)

اما هیچ‌یک از این رفتارها نذر نذیر را ایجاد یا کامل نمی‌کند. بر اساس شریعت، نذر تنها زمانی کامل می‌شود — و تنها آنگاه در حضور خدا پذیرفته است — که شخص به عبادتگاه برود و قربانی‌های مقرر را تقدیم کند:

- قربانی سوختنی
- قربانی گناه
- قربانی سلامتی
- هدایای آردی و نوشیدنی

این قربانی‌ها به‌عنوان پایانِ ضروری نذر فرمان داده شده بودند (اعداد ۱۳:۶-۲۰). بدون آن‌ها، نذر ناتمام و نامعتبر باقی می‌ماند. خدا همچنین مقرر کرد که اگر نجاستی ناخواسته رخ دهد، قربانی‌های اضافی لازم است؛ یعنی نذر بدون نظام معبد نه می‌تواند ادامه یابد و نه دوباره آغاز شود (اعداد ۹:۶-۱۲).

از همین رو، نذر نذیر امروز نمی‌تواند وجود داشته باشد. شخص می‌تواند برخی اعمال ظاهری را تقلید کند، اما نمی‌تواند وارد نذری شود که خدا تعریف کرده، آن را ادامه دهد یا به پایان برساند. بدون مذبح، کهنات و عبادتگاه، نذر نذیر وجود ندارد — فقط تقلید انسانی باقی می‌ماند.

اسرائیل چگونه اطاعت می‌کرد

اسرائیلیان وفادار که نذر نذیر می‌گرفتند، شریعت را از آغاز تا پایان اطاعت می‌کردند. آنان در روزهای نذر خود جدا می‌شدند، از نجاست پرهیز می‌کردند و سپس برای تکمیل نذر، با قربانی‌هایی که خدا مقرر کرده بود، به عبادتگاه می‌رفتند. حتی نجاست تصادفی نیز قربانی‌های مشخصی برای «بازنشانی» نذر لازم داشت (اعداد ۹:۶-۱۲).

هیچ اسرائیلی هرگز نذر نذیر را در کنیسه‌ای محلی، خانه‌ای شخصی یا مراسمی نمادین به پایان نرساند. این کار باید در عبادتگاهی انجام می‌شد که خدا برگزیده بود.

همین امر دربارهٔ دیگر نذرهای نیز صادق است. انجام نذرهای قربانی نیاز داشت، و قربانی به معبد نیازمند بود.

چرا این نذرهای امروز قابل اطاعت نیستند

نذر نذیر — و هر نذری در تورات که قربانی می‌طلبد — امروز قابل تکمیل نیست، زیرا مذبح خدا دیگر وجود ندارد. معبد از میان رفته است. کهنات خدمت نمی‌کند. عبادتگاه غایب است. و بدون این‌ها، عمل‌نهایی و ضروری نذر نمی‌تواند انجام شود.

تورات اجازه نمی‌دهد نذر نذیر «به‌صورت روحانی» و بدون قربانی پایان یابد. به معلمان معاصر اجازه نمی‌دهد پایان‌های نمادین، مراسم جایگزین یا تفسیرهای خصوصی بسازند. خدا تعیین کرده است که نذر چگونه باید پایان یابد، و او ابزار اطاعت را برداشته است.

از این رو:

- امروز هیچ‌کس نمی‌تواند نذر نذیر را مطابق تورات بگیرد.
- هیچ نذری که قربانی می‌طلبد امروز قابل انجام نیست.
- هر تلاش نمادین برای تقلید این نذرهای اطاعت نیست.

این احکام جاودان باقی می‌مانند، اما اطاعت از آن‌ها تا زمانی که خدا معبد را بازگرداند ناممکن است.

عیسی این احکام را لغو نکرد

عیسی هرگز احکام نذرها را لغو نکرد. او مردم را از نذرهای بی‌پروا به سبب الزام‌آور بودنشان برحذر داشت (متی ۲۳: ۵-۳۷)، اما حتی یک الزام نوشته‌شده در اعداد یا تثئیه را برنداشت. او هرگز به شاگردانش نگفت که نذر نذیر منسوخ شده یا نذرها دیگر به عبادتگاه نیاز ندارند.

تراشیدن موی سر پولس (اعمال رسولان ۱۸: ۱۸) و مشارکت او در هزینه‌های تطهیر در اورشلیم (اعمال رسولان ۲۱: ۲۳-۲۴) تأیید می‌کند که عیسی احکام نذرها را لغو نکرد و این‌که پیش از ویرانی معبد، اسرائیلیان همچنان نذرهای خود را دقیقاً مطابق تورات انجام می‌دادند. پولس هیچ‌چیز را به‌صورت خصوصی یا در کنیسه کامل نکرد؛ او به اورشلیم، به معبد و به مذبح رفت، زیرا شریعت تعیین کرده بود که نذر کجا باید به پایان برسد. تورات تعریف می‌کند نذر نذیر چیست، و بر اساس تورات، هیچ نذری بدون قربانی در عبادتگاه خدا قابل انجام نیست.

اطاعت نمادین، نافرمانی است

همان‌گونه که در مورد قربانی‌ها، اعیاد، دهیک‌ها و احکام طهارت است، برداشته شدن معبد ما را وادار می‌کند این احکام را گرامی بداریم — نه با اختراع جایگزین‌ها، بلکه با خودداری از ادعای اطاعت در جایی که اطاعت ناممکن است.

تقلید نذر نذیر امروز با بلند کردن مو، پرهیز از شراب یا دوری از مراسم خاکسپاری، اطاعت نیست. این عملی نمادین است که از فرمان‌هایی که خدا واقعاً داده جدا شده است. بدون قربانی‌ها در عبادتگاه، نذر از همان ابتدا نامعتبر است.

خدا اطاعت نمادین را نمی‌پذیرد. پرستنده‌ای که از خدا می‌ترسد، برای معبد یا مذبح جایگزین اختراع نمی‌کند. او با شناخت محدودیت‌هایی که خود خدا قرار داده است، به شریعت احترام می‌گذارد.

آنچه را می‌توان اطاعت کرد اطاعت می‌کنیم، و آنچه را نمی‌توان حرمت می‌نهیم

نذر نذیر مقدس است. نذرها به‌طور کلی مقدس‌اند. هیچ‌یک از این احکام لغو نشده‌اند، و هیچ‌چیز در تورات نشان نمی‌دهد که روزی با اعمال نمادین یا نیت‌های درونی جایگزین شوند.

اما خدا معبد را برداشت. بنابراین:

- نمی‌توانیم نذر نذیر را کامل کنیم.

- نمی‌توانیم نذرهایی را که قربانی می‌طلبند به پایان برسانیم.
- با وانمود نکردن اطاعتِ نمادین، این احکام را حرمت می‌نهیم.

اطاعت امروز به معنای نگه‌داشتن فرمان‌هایی است که هنوز قابل نگه‌داشتن‌اند و حرمت نهادن به بقیه تا زمانی که خدا عبادتگاه را بازگرداند. نذر نذیر همچنان در شریعت نوشته شده است، اما تا زمانی که مذبج دوباره برپا نشود قابل اطاعت نیست.